

hiertoe niet bevoegd.
Het onderdeel is gegrond.

Dictum

Het Hof,
Vernietigt het bestreden arrest.
Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.
Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.
Verwijst de zaak naar het hof van beroep te Brussel.

Waar:

E. Dirix, sectievoorzitter als voorzitter,
A. Smetryns, sectievoorzitter,
K. Mestdagh, G. Jocqué en K. Moens, raadsheren,
J. Van der Fraenen, advocaat-generaal.

Noot

Over een beslagrechter met fiscale ambities

In het arrest van 25 januari 2018 heeft het Hof van Cassatie zich uitgesproken over de afbakening van de bevoegdheid van de beslagrechter in fiscale executiegeschillen. Het Hof kwam tot de conclusie dat de beslagrechter niet bevoegd is om uitspraak te doen over de geldigheid van de aanslag en de titel die eraan ten grondslag ligt, met name het kohier. Dit arrest ligt in het verlengde van de reeds bestaande cassatierechtspraak en bevestigt het standpunt dat het de beslagrechter enkel toekomt te oordelen over de regelmatigheid en wettigheid van de tenuitvoerlegging. Door te oordelen over de geldigheid van de aanslag overschrijdt de beslagrechter zijn materiële bevoegdheid.

I. Situering

De zaakvoerder van een BVBA ondertekende in het kader van de uitoefening van zijn mandaat een hoofdelijke borgstelling ten belope van 19.829 EUR, voor o.m. belasting-schulden van de BVBA.

Aangezien de BVBA zich bezondigde aan frauduleuze praktijken en zich in een preciaire financiële situatie bevond, werd er – op verzoek van de fiscale administratie – door de rechtbank van koophandel een bewindvoerder aangesteld om het volledige bestuur over de BVBA waar te nemen.

Tijdens het voorlopige bewind werd de BVBA aangesproken voor onbetaalde bedrijfsvoorheffing en werd er een aanslag geheime commissielonen in haar hoofde gevestigd.

Kort daarna werd de BVBA failliet verklaard.

In het licht van de door de zaakvoerder verleende borgstelling werd op basis van oud-artikel 393, § 2 WIB 1992 derdenbeslag gelegd op de voormelde som van 19.829 EUR.

Tegen het voormelde uitvoerend derdenbeslag tekende de zaakvoerder vervolgens verzet aan bij de beslagrechter. De tussenkomst van de beslagrechter resulteerde in de opheffing van het derdenbeslag. Volgens de beslagrechter kan louter op basis van het kohier op naam van de BVBA geen uitvoering worden toegestaan lastens de zaakvoerder zonder de interventie van de fiscale bodemrechter (t.w. een beoordeling ten gronde omtrent de verschuldigheid van de belasting), zonder daarbij rekening te houden met de borgstellingsakte of de bewoordingen van oud-artikel 393, § 2 WIB 1992. Volgens de beslagrechter beschikte de belastingadministratie niet over een *aparte* uitvoerbare titel lastens de zaakvoerder, bovenop de ingekohierde aanslag lastens de vennootschap.

Tegen de voormelde beschikking van de beslagrechter werd door de fiscale administratie beroep aangetekend. Ook in hoger beroep wordt het derdenbeslag opgeheven, zij het op basis van een volstrekt andere redenering. Volgens het hof van beroep is de beslagrechter wél bevoegd om te oordelen over het beslag in hoofde van de zaakvoerder op basis van de borgstelling én de rechtsgeldigheid van de nagevorderde vennootschapsbelasting en bedrijfsvoorheffing in hoofde van de BVBA (t.w. een beoordeling ten gronde). Het Hof oordeelde meer in het bijzonder dat de aanwijzing van de belasting-schuldige bij de inkohiering van de vennootschapsbelasting en bedrijfsvoorheffing foutief was. Volgens het Hof werd de vennootschapsbelasting en bedrijfsvoorheffing ten onrechte – na het aanstellen van een bewindvoerder – ingekohierd in hoofde van de BVBA, terwijl dit eigenlijk diende te gebeuren in hoofde van de bewindvoerder.

Aangezien er volgens het Hof niet werd aangetoond dat de fiscale administratie over een rechtsgeldige uitvoerbare schuldvordering t.a.v. de BVBA beschikte, werd het beslag in hoofde van de zaakvoerder dan ook opgeheven.

Tegen dit arrest stelde de fiscale administratie tot slot een voorziening in cassatie in. Het arrest van het Hof van Cassatie wordt hieronder besproken.

II. Rechtsvraag

Is de beslagrechter bevoegd om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de aanslag en van de titel die eraan ten grondslag ligt?

III. Analyse

A. Bevoegdheid beslagrechter

Hoewel de afbakening van de materiële bevoegdheid van de fiscale rechter en de beslagrechter *prima facie* geen wenkbrauwen doet fronsen, heeft de rechtspraak niettemin enkele knelpunten ontbloot. Het onderscheid tussen de vestiging en de invordering van de belastingschuld is sinds jaar en dag immers voer voor discussie geweest¹. De vraag rees dikwijls of fiscale executiegeschillen voor de fiscale rechter dan wel beslagrechter dienden te worden gebracht.

1. Zie hieromtrent Cass. 27 oktober 1886, *Pas.* 1886, I, 348, Concl. MESTDAGH DE TER KIELE.

Artikel 1395 Ger.W. schrijft voor dat vorderingen betreffende middelen tot tenuitvoerlegging voor de beslagrechter worden gebracht. Principieel is de beslagrechter bevoegd om te oordelen over de rechtmatigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging, zonder dat hij uitspraak mag doen over de zaak zelf². Ook mag hij uitspraak doen over de doeltreffendheid of de actualiteit van de uitvoerbare titel waarop één van de partijen zich beroept³. Dit houdt o.m. in dat hij niet mag raken aan de materieelrechtelijke verhouding tussen de partijen. Hieronder wordt begrepen de obligatoire verhoudingen zoals die in een uitvoerbare titel werden vastgesteld, na de beslechting ten gronde. Enkel de bodemrechter is bevoegd om hieromtrent uitspraak te doen. Het komt de beslagrechter dus louter toe om te oordelen of het beslag gerechtvaardigd was en of het beslag nog steeds gehandhaafd dient te worden, rekening houdende met reeds verrichte betalingen⁴. Hetzelfde principe geldt onverminderd voor de appelrechter die kennis neemt van een hoger beroep tegen een beschikking van de beslagrechter⁵.

De tenuitvoerlegging op verzoek van de fiscale administratie vormt geen uitzondering. De aanwezigheid van de fiscus in het geding vormt het geschil niet automatisch om tot *een geschil betreffende de toepassing van een belastingwet* (cf. *infra*)⁶. Inzake inkomstenbelastingen is de beslagrechter, op het verzet van de belastingplichtige tegen een maatregel tot tenuitvoerlegging kaderend binnen de invordering van de belasting, onbevoegd om uitspraak te doen over de geldigheid van de aanslag en van de titel die eraan ten grondslag ligt⁷. Het oordeel over de gegrondheid van de belastingschuld wordt de beslagrechter immers op ondubbelzinnige wijze onttrokken⁸. De beslagrechter moet zich dan ook onbevoegd verklaren over de bezwaren tegen de aanslag, die aan de basis ligt van de maatregel tot tenuitvoerlegging. Een betwisting voor de beslagrechter die de grond van de aanslag treft, is dan ook onontvankelijk⁹.

1. UITVOERBARE TITEL IN FISCALIBUS

De uitvoerbare titel die aanleiding gaf tot de discussie in het geannoteerde arrest betrof een kohier. Dit is een authentieke akte, die de fiscale administratie een titel van aanslag ten aanzien van de belastingplichtige verschafft. In het kohier worden de belastingplichtigen en het verschuldigde bedrag vermeld. De uitvoerbaarverklaring van het kohier verschafft de fiscale administratie een titel tot dadelijke executie in de zin van artikel 1494 Ger.W.¹⁰. Het kohier bezit dus dezelfde kracht als een uitvoerbaar verklaard vonnis¹¹. Een aanslag is niet meer dan een uittreksel uit het kohier, waarmee de fiscale administratie de belastingplichtige inlicht over de verschuldigde belastingen¹².

2. UITVOERBAARHEID KOHIER T.A.V. PERSONEN DIE ER NIET ZIJN IN OPGENOMEN

In beginsel worden de aanslagen op naam van de vermelde belastingschuldigen ten kohiere gebracht¹³. De fiscale administratie is echter van mening dat het kohier, ook zonder rechterlijke tussenkomst, mogelijkheden tot tenuitvoerlegging biedt ten aanzien van derden die niet in het kohier vermeld zijn¹⁴. In het geannoteerde arrest beriep de fiscale administratie zich op oud-artikel 393, § 2 WIB 1992¹⁵, waaruit volgt dat een uitvoerbaar verklaard kohier in de regel slechts ten uitvoer kan worden gelegd tegen de niet bij name in dat kohier vermelde belastingschuldige of belastingschuldigen, indien de tenuitvoerlegging van het kohier mogelijk is “*wanneer zulks voortvloeit uit het systeem van de wet*”. De derde moet tot de betaling van de belastingschuld gehouden zijn o.b.v. een gemeenrechtelijke dan wel fiscaalrechtelijke regel – zoals ingevolge de borgstelling *in casu*¹⁶.

Het Hof van Cassatie heeft reeds in het verleden verduidelijkt dat het kohier niet enkel lastens de personen die erin vermeld staan ten uitvoer kan worden gelegd¹⁷. Het is volgens het Hof niet vereist dat de schuldeiser bijkomend dient te beschikken over een uitvoerbare titel lastens deze persoon

2. Cass. 28 september 1990, *Arr.Cass.* 1990, 101, nr. 46; Cass. 11 mei 1998, *RW* 1998-99, 602; E. DIRIX, “Beslag” in *APR*, Mechelen, Kluwer, 2018, nr. 62.

3. Cass. 15 januari 1999, *RW* 1999-00, 148; Cass. 9 mei 2003, *RW* 2006-07, 459.

4. E. DIRIX en P. Taelman (eds.), *Fiscaal executierecht*, Antwerpen, Intersentia, 2003, 175.

5. Cass. 3 juni 1994, *RW* 1994-95, 880; Cass. 10 juni 1999, *RW* 2000-01, 211.

6. J. VERSTAPPEN, “Welke knelpunten zijn aan het licht gekomen?” in J. VERSTAPPEN, P. VANDERMOTTEN en C. VANDERKERKEN, *Tien jaar nieuwe fiscale procedure: een evaluatie voor en vanuit de praktijk*, Gent, Larcier, 2009, 216.

7. Rb. Gent 28 februari 2011, *FJF*, No. 2012/32.

8. Cass. 27 juni 1996, C.93.0427.N, *Arr.Cass.* 1996, nr. 264; Cass. 9 november 2000, C.99.0525.F, *Arr.Cass.* 2000, nr. 610; Cass. 1 december 2005, C.03.0030.N, www.cass.be; GwH 20 december 2012, nr. 158/2012, B.6.2.

9. S. RAVYSE, “Deel XIII. Invordering” in VZW Fiskofoon, *Fiscale Rechtspraakoverzichten: inkomstenbelastingen 1980-1998*, Boek 4, Gent, Larcier, 2000, 410. Nuance: Een geschil betreffende een schending van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken betreft dan weer wél een invorderingsgeschil (cf. Cass. 13 november 2009, C.08.0545.F, www.cass.be).

10. E. DIRIX en P. Taelman (eds.), *Fiscaal executierecht*, Antwerpen, Intersentia, 2003, 3.

11. J. VAN HOUTTE, *Beginselen van het Belgisch Belastingrecht*, Gent, E.Story-Scientia, 1966, 576; E. DIRIX, “Beslag” in *APR*, Mechelen, Kluwer, 2018, nr. 95.

12. J. VANDEN BRANDEN en J. ROSELETH, *Fiscale procedure inkomstenbelastingen*, Mechelen, Kluwer, 2017, 147-148.

13. Art. 133 KB/WIB 1992.

14. M. DELANOTE, *Invordering inkomstenbelastingen*, Mechelen, Kluwer, 2017, 13.

15. Artikel 7 van het nieuw Invorderingswetboek (ingevoegd bij Wet van 13 april 2019 tot invoering van het Wetboek van de minnelijke en gedwongen invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen (BS 30 april 2019)) heeft de inhoud van artikel 393, § 2 WIB 1992 per 1 januari 2020 grotendeels overgenomen. Voor de aangebrachte nuances, zie M. DELANOTE, “Het nieuwe Invorderingswetboek: eerste algemene beschouwingen”, *Fisc.Act.* 2019, afl. 16, 1-8; J. ENGELEN en F. SMET, “Nieuw ‘Wetboek van Invordering’: wat wijzigt er ten gronde?” *Fiscoloog* 2019, afl. 1613, 7-11; X., “Nieuw federaal ‘invorderingswetboek’ gepubliceerd”, *Fiscoloog* 2019, afl. 1611, 12”.

16. E. DIRIX en P. Taelman (eds.), *Fiscaal executierecht*, Antwerpen, Intersentia, 2003, 32.

17. Cass. 16 september 2004, F.03.0063.F, www.cass.be; Cass. 14 juni 2007, *TFR* 2008, afl. 338, 346; Cass. 18 november 2010, F.09.0106.F, www.cass.be; Cass. 24 mei 2012, F.11.0014.N, www.cass.be.

die vooraf in eigen naam moet worden veroordeeld tot nakoming van zijn hoofdelijke aansprakelijkheid. Zo werden in het verleden (onder het toenmalige Wetboek van Vennoetschappen) de vennoten onder firma persoonlijk en hoofdelijk gehouden tot de verschuldigde belastingen van de VOF. Ze bezitten niettemin het recht om een bezwaarschrift in te dienen tegen de aanslag die lastens de vennootschap werd gevestigd. Dit verhindert niet dat de aanslag t.a.v. hen ten uitvoer kan worden gelegd¹⁸. Hetzelfde principe gold voor de beheerders van een gewone commanditaire vennootschap¹⁹. Het verzet vanwege de personen die niet in het kohier zijn opgenomen, vormt bijgevolg geen geschil betreffende de toepassing van een belastingwet. Betwistingen hieromtrent hebben betrekking op de invordering en de daarop gefundeerde maatregelen tot tenuitvoerlegging²⁰. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in een soortgelijke discussie *expressis verbis* reeds verhelderd dat oud-artikel 393, § 2 WIB 1992 kadert binnen de invordering van de belasting, hetgeen geen betwisting vormt betreffende de toepassing van een belastingwet²¹.

B. Bevoegdheid fiscale rechter

Sinds de hervorming van de fiscale procedure in 1999 komen fiscale geschillenbeslechtingen uitsluitend toe aan de (fiscale kamer van de) rechtbank van eerste aanleg, na de uitputting van een georganiseerd administratief beroep²². De bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg om kennis te nemen van fiscale geschillen is niet gebaseerd op artikel 568, eerste lid Ger.W., oftewel de voorwaardelijke volheid van bevoegdheid. Sinds de hervorming neemt de rechtbank van eerste aanleg in een gespecialiseerde fiscale kamer kennis van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet op basis van een exclusieve bevoegdheidstoewijzing in artikel 569, eerste lid, 32° Ger.W., ongeacht het bedrag van de betwisting²³. Hieronder worden geschillen begrepen die betrekking hebben op de materiële of de formele vestiging van de belastingschuld²⁴. In de voorbereidende werken werd

de ruime draagwijdte van deze notie beklemtoond, die betrekking heeft op de belastingwetgeving *in globo*²⁵. Onder *geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet* wordt verstaan elke vordering die gesteund wordt op artikelen uit de fiscale wetboeken of uit bijzondere fiscale wetten – een wet in materiële zin, *i.e.* elk algemeen verbindend fiscaal voorschrift²⁶. Hieronder worden ook boetes en administratieve sancties begrepen, alsmede aanspraken o.b.v. de verjaring van de belastingschulden²⁷. Het omvat ook de betwistingen vóór de vestiging van de belasting – de zogenaamde pretaxatiegeschillen²⁸.

Meer specifiek gaat het om *geschillen* die de belastingplichtige aan de fiscale rechter kan voorleggen²⁹, waarvan de oorzaak steeds de verschuldigdheid van belastingen en de aanslag zelf betreffen. Tevens komen ook geschillen tussen belastingplichtigen over de toepassing van een belastingwet in aanmerking³⁰. De *toepassing* van een belastingwet wijst dan weer op de applicatie van de wet in een individuele situatie. De fiscale rechter doet geenszins uitspraak over de belastingwet zelf. Deze bevoegdheid komt toe aan de Raad van State en het Grondwettelijk Hof³¹.

C. Invorderingsgeschillen

1. DE DUNNE GRENS

Hoewel *prima facie* de ruime omschrijving van *een geschil betreffende de toepassing van een belastingwet* anders doet vermoeden, worden invorderingsgeschillen niet hieronder begrepen.

De vestiging van de aanslag moet immers onderscheiden worden van de invordering, waarbij de bevoegdheid van de beslagrechter beperkt is tot de uitspraak over de maatregelen van tenuitvoerlegging, maar alleszins niet over de regelmatigheid van de aanslagprocedure³². Het gevolg hiervan is dat als de aanslag in een kohier is opgenomen en de beslagprocedure regelmatig verliep, de beslagrechter het beslag op geen enkele manier kan verhinderen³³. Invorderingsgeschillen, die los-

18. Cass. 22 november 2007, TRV 2009, 64, noot.

19. Cass. 15 oktober 2015, *Fiscoloog*, nr. 1466, 14; C. CHEVALIER, *Vademecum vennootschapsbelasting*, Gent, Larcier, 2019, 954.

20. Cass. 3 april 2014, F.12.0205.N, www.cass.be.

21. GwH 20 december 2012, nr. 158/2012, B.7.; S. VANCOLEN en H. VANLANDEGHEM, "Het lot van een prejudiciële vraag gesteld door een 'onbevoegde' rechter. In *fiscalibus*", TFR 2013, afl. 448, 783-784.

22. Wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen (BS 27 maart 1999) en wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken (BS 27 maart 1999).

23. Art. 569, 32° Ger.W. *jo art.* 4 wet van 23 maart 1999 (BS 27 maart 1999); B. SPIRIET en H. SYMOENS, *Wet en duiding: fiscale procedure en fiscaal strafrecht*, Gent, Larcier, 2013, 19; J. VANDEN BRANDEN en J. ROSELETH, *Fiscale procedure inkomstenbelastingen*, Mechelen, Kluwer, 2017, 227.

24. M. DE JONCKHEERE (ed.), *Fiscale procedure*, Brugge, die Keure, 2007, 239.

25. *Parl.St.*, Kamer 1997-98, nr. 1341/1, 35; W. CROMMEN, "Geen hoofdelijkheid *ex* artikel 394 WIB 1992. De materieel bevoegde rechter inzake invorderingsgeschillen", TFR 2005, afl. 286, 720.

26. V. DAUGINET en K. SPAGNOLI (eds.), *De nieuwe fiscale procedure. Commentaar bij de wetten van 15 en 23 maart 1999*, Kalmthout, Biblio, 1999, 93, nrs. 432-434; E. VAN DE VELDE, "De geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet in de zin van artikel 569, lid 1, 32° Ger.W. Een analyse van achtergrond en betekenis", AFT 2005, afl. 2, 15-18.

27. Antwerpen 6 september 2011, FJF, No. 2012/126.

28. Cass. 5 mei 2017, F.15.0181.N, www.cass.be.

29. E. VAN DE VELDE, "De geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet in de zin van artikel 569, lid 1, 32° Ger.W. Een analyse van achtergrond en betekenis", AFT 2005, afl. 2, 10-11.

30. L. CAPPELLE, *Fiscale procedure inkomstenbelastingen*, Mechelen, Kluwer, 2012, 341.

31. E. VAN DE VELDE, "De geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet in de zin van artikel 569, lid 1, 32° Ger.W. Een analyse van achtergrond en betekenis", AFT 2005, afl. 2, 14.

32. Art. 1395 Ger.W.; Rb. Namen 26 maart 2003, nr. 2008/2000, www.expert.taxwin.be; L. VANHEESWIJCK en L. KELL, *Fiscale geschillen*, Mechelen, Kluwer, 2012, 9-10.

33. S. RAVYSE, "Deel XIII. Invordering" in VZW FISKOFON, *Fiscale Rechtspraakoverzichten: inkomstenbelastingen 1980-1998*, Boek 4, Gent, Larcier, 2000, 412.

staan van het materieel dan wel formeel belastingrecht, en slechts betrekking hebben op de invordering van de belastingen, vallen aldus niet onder de notie *geschil betreffende de toepassing van een belastingwet*³⁴. Echter, een geschil betreffende uitstel van invordering dan wel betaling valt wel onder de bevoegdheid van de fiscale rechter³⁵.

Klassiek werd de invordering dan ook benoemd als de derde en laatste fase van de belastingheffing, na de vaststelling van de belastbare grondslag en het toepasselijk tarief – *c.q.* de vestiging van de belasting³⁶.

IV. Conclusie

Het cassatiearrest van 25 januari 2018 dat stelt dat de beslagrechter niet kan oordelen over de aanslag en de titel die er aan ten grondslag ligt, respecteert de reeds gevestigde rechtspraak en standpunten in de rechtsleer. Een geschil betreffende de toepassing van een belastingwet (zoals bv. de vestiging) situeert zich immers chronologisch vóór een mogelijk geschil betreffende een maatregel tot tenuitvoerlegging ter inning van de reeds gevestigde belastingen. Hoewel een dunne grens de bevoegdheden van de beslagrechter en de fiscale rechter van elkaar onderscheidt, is een strikte aflijning noodzakelijk. Bovendien wordt zowel in de rechtspraak als de rechtsleer traditioneel aanvaard dat een geschil omtrent de regelmatigheid van het kohier dan wel de aanslag kwalificeert als een geschil betreffende de toepassing van een belastingwet. Enkel de fiscale rechter kan, op basis van zijn exclusieve bevoegdheidstoebedeling, over dit soort geschillen oordelen. Een geschil dat louter betrekking heeft op de invordering van de belastingen kwalificeert derhalve in geen enkel geval als een geschil betreffende de toepassing van een belastingwet. Het Hof van Cassatie zet met het bovenstaande arrest nogmaals de duidelijke aflijning van de bevoegdheden van beide rechters uiteen en stelt voorzichtig, maar zeer duidelijk, dat het vaarwater van de beslagrechter niet verward mag worden met dat van de fiscale rechter en *vice versa*.

De beslagrechter heeft in de huidige feitenconstellatie initieel terecht nagelaten de formele en materiële rechtsgeldigheid van de aanslag te onderzoeken, al heeft hij het derdenbeslag

verkeerdelijk opgeheven wegens een gebrek aan een *aparte* uitvoerbare titel lastens de zaakvoerder-belastingsschuldige. Een verwijzing naar de borgstellingsakte, in combinatie met oud-artikel 392, § 2 WIB 1992 en de oorspronkelijke aanslag(en) had immers ruim volstaan als “fiscale toets” door de beslagrechter. De appelrechters hebben dan weer hun materiële bevoegdheid overschreden door een inhoudelijke toets van de aanslag door te voeren, en hebben wegens een foutieve inkohiering lastens de vennootschap eveneens het derdenbeslag opgeheven ten voordele van de zaakvoerder-belastingsschuldige. Om binnen de grenzen van de materiële bevoegdheidsafbakening van de rechtbanken te blijven, ligt het voor de hand dat de potentiële belastingsschuldige vooreerst de formele en materiële rechtsgeldigheid van de lastens de belastingplichtige ingekohierde aanslag betwist via de administratieve en gerechtelijke fase voor de fiscale bodemrechter (binnen de daartoe voorziene termijnen). Het is in deze optiek zelfs mogelijk dat de (al dan niet initieel aangesproken) belastingplichtige reeds dezelfde procedureslag heeft gevoerd. In de latere fase van tenuitvoerlegging – de beslagrechter houdt de zaak gebeurlijk aan tot de fiscale bodemrechter zich definitief heeft uitgesproken, al dan niet op vraag van de beslagene – staat niets de beslagene-belastingsschuldige in de weg om alsnog de rechtmatigheid en de regelmatigheid van het beslag zelf te betwisten voor de beslagrechter. Door de corresponderende geschillen steeds op correcte wijze voor de materieel bevoegde rechtbank te brengen, zal de belastingsschuldige zijn rechten maximaal uitputten en vrijwaren.

Stevo GATSOS

Associate Tiberghien Advocaten

Christophe DILLEN

Senior associate Tiberghien Advocaten

Vincent VERCAUTEREN

Counsel Tiberghien Advocaten, praktijkassistent manama
fiscaal recht UAntwerpen

34. B. PEETERS (ed.), *De hervorming van de fiscale procedure. Commentaar bij de wetten van 15 en 23 maart 1999*, Antwerpen, Maklu, 1999, 237; P. VAN ORSHOVEN, “De onmogelijk hervorming van het fiscaal procesrecht II. Over de wetten van 15 en 23 maart 1999 ‘betreffende de beslechting van fiscale geschillen’ en ‘betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken’”, *RW* 1999-2000, nr. 3, 77.

35. V. DAUGINET en K. SPAGNOLI (eds.), *De nieuwe fiscale procedure. Commentaar bij de wetten van 15 en 23 maart 1999*, Kalmthout, Biblo, 1999, 93, nrs. 432-434.

36. J. VAN HOUTTE, *Beginnelsen van het Belgisch Belastingrecht*, Gent, E.Story-Scientia, 1966, 565.

